

תת"ע (חיפה) 1944-09-24 - מדינת ישראל נ' סנדרה עבוד

תת"ע (חיפה) 1944-09-24 - מדינת ישראל נ' סנדרה עבודשלו חפה

תת"ע (חיפה) 1944-09-24

מדינת ישראל

נגד

סנדרה עבוד

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחיפה

[22.03.2025]

כבוד השופט אור לרנר

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי מעולם לא קיבלה לידה את ההזמנה לדיון, ומשכך לא התייצבה לדיון בעניינה. לטענתה, ידעה על התקיימות הדיון רק עת קיבלה לידה את גזר הדין ביום 12.02.25. עוד טוענת הנאשמת כי אישור המסירה שצורף הינו לקוי; אינו נושא תאריך מסירה ו/או שם מוסר. לטענתה, אי קבלת הבקשה תגרום לעיוות דין בעניינה, שכן העונש שהוטל עליה חמור באופן משמעותי מהענישה המקובלת בעבירות דומות. עוד טוענת הנאשמת כי היא כופרת באמור בכתב האישום; כי כלל לא נהגה ברכב בעת ביצוע העבירה; וכן מעלה טענות בדבר המהירות המיוחסת לה ותקינות המצלמות.

ביום 15.02.25 הוריתי למשיבה להגיש תגובתה, אשר לא התקבלה עד למועד כתיבת שורות אלו.

על אף היעדר תגובת המשיבה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

טרם אתייחס לגופו של עניין, אציין כי לא מצאתי לקיים דיון בבקשה בנוכחות הצדדים, מאחר ואין לכך הצדקה במקרה הנוכחי. ברע"פ 8427/17 מ"י נ' סאלם (25.3.18), סיכם כב' הש' שהם את ההלכה הנוהגת בעניין: "אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהיעדר. קיום דיון כאמור הוא החרג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק הדין שניתן בהיעדר. עם זאת, על בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה".

הנאשמת לא נימקה ולא הצביעה על טעמים המצדיקים קיומו של דיון במעמד הצדדים טענותיה הכלליות כי ברצונה להעלות טענות נוספות בעת הדיון, אינן מבססות עילה זו.

לגופו של עניין, עיון באישור המסירה שצורף לתיק נושא את שם הנאשמת; מספר הזהות שלה; כתובתה; שם עובד הדואר המוסר (יאנה חמילקובסקי) ותאריך (12.9.24). בנוסף, חזר בציון "לא נדרש". די באמור כדי להקים את חזקת המסירה ואין בטענות בעלמא אותן העלתה הנאשמת כדי לסתור החזקה (רע"פ 8427/17 אמנון סאלם (25.3.18)).

כן יצוין כי פסק הדין שניתן בהיעדר הנאשמת, אותו טוענת כי קיבלה לידה, נשלח לאותה כתובת בדיוק וחזר בציון "לידי הנמען הרשום".

באשר לטענתה הכללית של הנאשמת בדבר כפירתה במיוחס לה ורצונה להוכיח חפותה, אין לי אלא להפנות לדבריו של כב' הש' סלאמה בעפ"ת 10086-11-21 גאוני נ' מדינת ישראל (29.11.21), החוזר על ההלכה הידועה: "גם באשר לקביעה בדבר היעדר חשש לעיוות דין אין להתערב, שכן המערער אף לא העלה כל טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, וטענתו בדבר סיכויי הגנה גבוהים, הינה טענה בעלמא שאין לה על מה לסמוך. בעניין זה ראוי לשוב ולהזכיר, כי אין די לעניין קיומו של חשש לעיוות דין, כי מי שעותר להארכת המועד להישפט, יכחיש את העבירה המיוחסת לו. על מי שטוען לקיומו של חשש כאמור להציג טעמים הנתמכים בראיות ממשיות ואשר טומנים בחובם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ראו והשוו לגבי החשש לעיוות דין לעניין בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר; רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018))" (שם, פסקה 13).

דברים אלו יפים גם לטענתה של הנאשמת כי לא היא שנהגה ברכב בעת ביצוע העבירה. טענה זו הועלתה על ידי הנאשמת בעלמא; ללא תימוכין; מבלי לנקוב בשמו של הנהג הנטען; ובלי לצרף תצהיר מתאים מטעמו לאימות העובדות. במצב דברים זה, הרי שאין בידי לקבל טענה זו כלל. גם טענתה של הנאשמת בדבר כי עונשה חוג מהמקובל, אינה מבוססת. הנאשמת נהגה במהירות של 111 קמ"ש בדרך עירונית בה המהירות המרבית המותרת הינה 70 קמ"ש. עונש פזילה החופף במלואו לפסילה מותנית שהופעלה, אינו חורג מרמת הענישה הנוהגת.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו. זכות ערעור כחוק. להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ב אדר תשפ"ה, 22 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.